

H. DE BRUIN

THOMAS

Hij gleed — de laatste — binnen, bleek en moe,
een ziek verlangen in zijn doffe oogen:
— geslagene van liefde en van logen —
en zuchtte, en sloot de deur angstvallig toe.

Zij vraagden niet: wel Thomas, gij? en hoe. . . .
maar zwegen hun aangrijpend mededoogen,
en wisten sterk hun eendren wil gebogen
naar den in leed verzwakten zwerver toe. —

Hun vreugd bekende na den vredegroet:
— waarom in weemoed 't innigst was gebeden —:
't ontwaken uit den nacht om te genezen.

Toen hij het Licht ontroerend had beleden,
verhieven ze zich, vroom van wil en wezen,
den Meester en hun Broeder tegemoet.